

VOTEAZĂ: O POVEȘTE EUROPEANĂ

Zece alegeri care ne-au
modelat lumea

EXPOZIȚIE

AVIS
AUX ÉLECTEURS

RO

Parlamentul European

VOTEAZĂ: O POVEȘTE EUROPEANĂ

Zece alegeri care ne-au
modelat lumea

EXPOZIȚIE

VOTEAZĂ: O poveste europeană
Zece alegeri care ne-au modelat lumea
Expoziție

Echipă:

Martí Grau Segú, curator
Inês Nauwelaers, curator adjunct
Debora Righetti, management de proiect

Cu mulțumiri:

Vladimir Čajkovac, Rocío del Casar Ximénez, Hans De Waegeneer, Christine Dupont, Óscar Fontao Regueira, Vasileios Galanakis, Yann Guillard, Clodagh Hourigan, Albrecht John, Philippe Le Guen, Nathalie Minten, Audrey Mottier, Elisabete Petim, Philippe Peyredieu du Charlat, Maria Teresa Pollastro, Véronique Recher, Frédéric Tadino, Jean-Baptiste Teresa, Josette Torres, Tatiana Tumashik și Liceul Viollet-le-Duc (Villiers-Saint-Frédéric, Franța).

Un proiect al Parlamentului European, realizat în comun de Casa Istoriei Europene (serviciul Casei lui Jean Monnet) și Parlamentarium.

Fotografie de copertă: alegerile europene din Franța, 1984.

© Uniunea Europeană

Cuprins

Scop	7
Introducere	8
<i>Evoluția democrației în istoria europeană</i>	8
<i>Arhitectii unității europene. În căutarea unui Parlament European ales direct de cetățeni</i>	10
Zece alegeri care ne-au modelat lumea	13
1979	
Două fondatoare ale Uniunii Europene în ziua care inaugurează un Parlament European ales direct de cetățeni	14
1984	
Noi alegeri pentru un Parlament European cu competențe consolidate	16
1989	
După Războiul Rece, conturarea unei noi uniuni: alegerile într-un an de cotitură	18
1994	
Prinde contur Noua Europă a Tratatului de la Maastricht	20
1999	
Bun-găsit monedei euro	22
2004	
După o extindere fără precedent, o Europă reunită votează	24
2009	
În umbra crizei financiare	26
2014	
Președintele Comisiei Europene este numit conform noilor dispoziții ale Tratatului de la Lisabona	28
2019	
Alegătorii se întorc la urne	30
2024	
Următoarele alegeri: vor schimba ele regulile jocului?	33

Scop

În iunie 2024, cetățenii din toate țările membre ale Uniunii Europene vor fi invitați să își aleagă reprezentanții în Parlamentul European.

Va fi a zecea oară când au loc astfel de alegeri de la primele alegeri directe pentru Parlamentul European din 1979. Prin urmare, este ocazia potrivită pentru a reflecta asupra modului în care a evoluat democrația supranațională a Europei, de la originile participării democratice pe continent până la construirea, pas cu pas, a unei adevărate entități politice europene.

Această călătorie în timp este o oportunitate atât de a vă familiariza cu trecutul, cât și de a face alegeri în cunoștință de cauză în cabina de vot! Democrația este vitală, iar opinia dumneavoastră este esențială.

Introducere

Evoluția democrației în istoria europeană

Dezvoltarea democrației în Europa a avut un parcurs lung și dificil. Pentru unii, rădăcinile ei se regăsesc în Atena antică. Pentru alții, libertățile epocii contemporane sunt fundamental diferite de cele ale lumii antice, deoarece se aplică unei societăți întregi, nu doar unui segment al acesteia. În timp ce, în Antichitate, democrația era considerată compatibilă cu excluderea unor grupuri mari de oameni din rândul persoanelor cu drepturi civile, cele mai progresiste idei ale Iluminismului subliniază că democrația trebuie să fie incluzivă.

Însă această idee înălțătoare a fost adesea aplicată mai mult în teorie decât în practică. Începând cu sfârșitul secolului al XVIII-lea, progresul democrației a fost legat și de alte cauze importante pentru egalitate, de la abolirea sclaviei până la extinderea drepturilor civile atât la bărbați, cât și la femei. În secolul al XIX-lea, abia-apăruta legitimitate democratică a trebuit să coexiste cu regimurile autocratice. Principiul multilateralismului aplicat în relațiile dintre regimurile autocratice a făcut posibilă pacea durabilă între națiuni în mai multe rânduri (Münster/Osnabrück în 1648, Utrecht în 1713 și Viena în 1815). Însă acest lucru a fost, în cele din urmă, în detrimentul luptei oamenilor pentru libertăți civice mai mari, cum ar fi în cazul represiunii care a marcat urmările Congresului de la Viena din 1815. De-a lungul secolului al XIX-lea, codificarea dreptului internațional și înființarea unor organizații internaționale stabile cu mai mulți membri au creat condițiile necesare pentru ca standardele democratice, pe care unele țări le testau deja pe plan intern, să se răspândească pe plan internațional. Lumea era pregătită de o schimbare de paradigmă, în care valorile democratice să preia locul de frunte în sistemele internaționale. Din păcate, Europa a trebuit să treacă printr-un alt război, și anume Primul Război Mondial, până când majoritatea țărilor sale au devenit democrații.

Un lucru este însă clar în zilele noastre: alegerile nu pot fi pe deplin democratice fără aplicarea votului universal. În Europa, alegerile prin vot universal au fost organizate prima dată la începutul secolului al XX-lea, în principal în țările scandinave și în alte țări din nordul Europei. În restul Europei, a durat uneori foarte mult până când femeile au obținut drept de vot. În Elveția, de exemplu, acest lucru s-a petrecut de abia în anii '70, în timp ce în Spania și Turcia femeile au început să voteze în anii '30. Perioada de glorie a democrației liberale a fost, de asemenea, momentul în care au luat naștere și cele mai grave provocări la adresa ei: nazismul

*O finlandeză votează la alegerile parlamentare din 1907.
© Domeniul public.*

și stalinismul au fost curente alimentate de criticile aduse răspândirii libertăților individuale. Astfel, lunga evoluție a alegerilor democratice este și povestea modului în care ele ajung să încorporeze unele dintre cele mai importante cauze ale societăților: drepturile femeilor, drepturile persoanelor lipsite de drepturi civile și, în special după cel de Al Doilea Război Mondial și mulțumită arhitecților unității europene, promovarea păcii internaționale.

Arhitecții unității europene. În căutarea unui Parlament European ales direct de cetățeni

După cel de Al Doilea Război Mondial, sentimentul prevalent a fost că eșecul de a asigura unitatea europeană în perioada interbelică a fost una dintre principalele cauze ale declinului păcii și democrației. La elaborarea Declarației Schuman din 1950, Jean Monnet a găsit o modalitate de a lega între ele destinele păcii, democrației și unității europene. În plus, Monnet nu a pus doar bazele unei Europe tehnocrate, ci a lucrat neobosit pentru a democratiza instituțiile europene în deceniile următoare, pledând pentru alegeri directe pentru Parlamentul European.

Această activitate s-a derulat în primul rând prin Comitetul de acțiune pentru Statele Unite ale Europei. Prin urmare, cauza păcii a fost rațiunea din spatele celui mai ambițios proiect democratic din întreaga lume: organizarea de alegeri supranaționale în Europa. Din 1979, alegerile democratice directe pentru Parlamentul European au influențat destinul continentului nostru prin participarea oamenilor și extinderea competențelor sale instituționale.

Încă de la început, ca în multe alte domenii, părinții fondatori europeni au lucrat mână în mână pentru „parlamentarizarea” proiectului de unitate europeană. Astfel, fostul prim-ministru belgian Paul-Henri Spaak, colaborator apropiat al lui Jean Monnet, a devenit primul președinte al Adunării Comune a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului în 1952, urmat de fostul prim-ministru italian Alcide De Gasperi în 1954. Cei trei s-au bazat pe Adunare pentru a promova caracterul supranațional al arhitecturii instituționale europene care prindea contur.

În 1958 au fost create alte două Comunități Europene: Comunitatea Economică Europeană și EURATOM. Însăși persoana care a susținut public și a anunțat lumii planul lui Monnet pentru o Europă unită, fostul prim-ministru francez și ministru de externe Robert Schuman, a devenit președintele noii legislaturi, care reunea reprezentanții tuturor celor trei comunități: Adunarea Parlamentară Europeană.

Robert Schuman la Adunarea Parlamentară Europeană, cu ocazia celei de a 10-a aniversări a Declarației Schuman. 10 mai 1960.

© Uniunea Europeană

Zece alegeri care ne-au modelat lumea

1979

Două fondatoare ale Uniunii Europene în ziua care inaugurează un Parlament European ales direct de cetățeni

Primele alegeri europene directe au avut loc după eforturi îndelungate. Mijlocul anilor '70 a fost o perioadă în care unitatea europeană a progresat mult, odată cu prima extindere a Comunității Europene, începutul cooperării monetare europene și crearea Consiliului European. Pentru un părinte fondator ca Jean Monnet, primele alegeri europene directe au fost ocazia potrivită de a-și înceta activitatea neobosită și de a se pensiona, încrezător că o nouă generație de lideri aleși democratic avea să-i continue eforturile.

În iunie 1979, cetățenii celor nouă state membre de la acea vreme s-au deplasat la secțiile de votare pentru a-și exprima votul. Campania electorală a dat naștere unei noi iconografii (afișe, reclame TV și materiale promoționale), care a subliniat procesul decizional comun. Prezența la vot a fost de circa 62 %.

În prima zi a noii adunări parlamentare, la cârmă s-au aflat două femei. Inițial, ședința a fost prezidată de decana de vârstă, Louise Weiss, susținătoare ferventă a unității europene și militantă pentru drepturile femeilor încă din anii 1920, care și-a încununat astfel cariere în ambele ipostaze. Weiss a transmis ștabela primei președinte a legislativului european alese în mod democratic, deputata Simone Veil, fostă ministru a Franței și supraviețuitoare a Holocaustului, susținătoare a drepturilor femeilor și a drepturilor reproductive. Construcția europeană a fost începută de bărbați în anii '50, acum sosise rândul femeilor să așeze cărămizi la temelie ei.

În a doua parte a legislaturii parlamentare, începând cu 1982, Piet Dankert, din Țările de Jos, a ocupat funcția de președinte.

*Louise Weiss o salută pe Simone Veil, aleasă Președintă a Parlamentului European. 17 iulie 1979.
© Uniunea Europeană*

1984

Noi alegeri pentru un Parlament European cu competențe consolidate

După primele sale alegeri, în pofida legitimității democratice astfel dobândite, Parlamentul European continua să aibă competențe limitate. Era o situație care îi nemulțumea pe mulți, iar câțiva eurodeputați curajoși au încercat să facă presiuni pentru a schimba imediat lucrurile, dacă nu prin legislație, atunci măcar în practică. De exemplu, prin extinderea competențelor bugetare ale adunării s-a putut influența un număr tot mai mare de domenii tematice. Altiero Spinelli, susținător al unității europene încă din anii 1940, a jucat un rol-cheie printre acești responsabili politici.

În 1941, în timp ce erau încarcerați pe mica insulă Ventotene, Spinelli și alți oponenți ai fascismului au redactat un manifest pentru o Europă federală. În timp ce Al Doilea Război Mondial continua să facă ravagii în jurul lor, era din ce în ce mai clar că, după terminarea luptelor, sistemul internațional nu putea reveni la statu-quo-ul de dinainte. Spinelli a devenit ulterior comisar european și a candidat la alegerile pentru Parlamentul European în 1979. În fruntea Clubului Crocodile, numit după restaurantul de la Strasbourg unde se întâlneau membrii săi, Spinelli a prezentat un proiect de Tratat de instituire a unei Uniuni Europene, un text federalist adoptat de Parlamentul European în februarie 1984. Miza politică a alegerilor care tocmai urmau a crescut considerabil.

Tot pentru prima dată, Grecia a participat la alegerile europene în calitate de nou stat membru. Cu o prezență la urne de 59 %, Pierre Pflimlin din Franța a fost ales președinte al instituției, devenind primul fost prim-ministru al unui stat membru care a ajuns în fruntea Parlamentului European. Charles Henry Plumb, din Regatul Unit, i-a urmat în funcția de președinte în 1987. După ce Spania și Portugalia au aderat la Comunitatea Europeană la jumătatea legislaturii parlamentare, au fost prevăzute alegeri parțiale în 1987. Deși statele membre nu au aprobat, în cele din urmă, proiectul de Tratat de instituire a unei Uniuni Europene, textul a pregătit terenul pentru marile schimbări care au urmat, cum ar fi aprobarea Actului Unic European și, în cele din urmă, crearea Uniunii Europene.

Altiero Spinelli.
© Arhivele istorice ale Uniunii Europene

1989

După Războiul Rece, conturarea unei noi uniuni: alegerile într-un an de cotitură

Alegerile din 1989 au avut loc într-unul dintre cei mai memorabili ani din istoria recentă. După patru decenii de Război Rece, marcat de confruntarea dintre Est și Vest pe scena mondială, Blocul Estic condus de Uniunea Sovietică s-a dezintegrat, iar țările din Europa Centrală și de Est au început să se îndrepte rapid spre o democrație pluralistă. În cadrul Comunității Europene, Jacques Delors, fost ministru francez devenit președinte al Comisiei Europene în 1985, a condus o acțiune transformatoare fără precedent.

Bazându-se parțial pe proiectul de Tratat de instituire a unei Uniuni Europene propus de Spinelli, Delors a redactat un Act unic european aprobat de statele membre, un pas decisiv către o Uniune Europeană, ale cărei competențe vor include o gamă extrem de largă de domenii. Prin urmare, a treia rundă a alegerilor europene s-a desfășurat într-un climat de anticipare a acestei noi entități politice, care urma să aibă atributele unui actor internațional cu drepturi depline în relațiile externe și un nivel fără precedent de integrare internă. În contextul în care negocierile privind tratatul încă nu avuseseră loc, prezența la alegeri a fost de aproximativ 58 %.

Noul parlament l-a ales pe spaniolul Enrique Barón în funcția de președinte. Germanul Egon Klepsch a fost ales apoi președinte în 1992 pentru a doua jumătate a mandatului. Noua legislatură a asistat la schimbări istorice profunde, cum ar fi căderea Zidului Berlinului, reunificarea Germaniei și ajutorul financiar robust pentru tranzițiile democratice în țările din Europa Centrală și de Est. Ea a exercitat o influență decisivă în favoarea unei mai mari integrări în procesul de elaborare și ratificare a Tratatului privind Uniunea Europeană, cunoscut și sub numele de Tratatul de la Maastricht. S-a născut o nouă Europă!

ELEZIONI EUROPEE 18 GIUGNO 1989

IL PARLAMENTO EUROPEO LA NOSTRA VOCE IN EUROPA

PARLAMENTO EUROPEO Ufficio d'Informazione per l'Italia - Via IV Novembre, 149 - 00187 ROMA - Tel. 6790007-6790102

1994

Prinde contur Noua Europă a Tratatului de la Maastricht

La aproximativ un an de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Maastricht, care a creat Uniunea Europeană, cetățenii europeni au fost convocați din nou la vot. În urma noii repartizări a competențelor europene, Parlamentul European și-a consolidat considerabil poziția, acționând acum în calitate de colegiutor, alături de Consiliul de Miniștri. Noi proiecte ambițioase care aveau să acționeze ca forțe motrice pentru întreaga arhitectură europeană (extinderea planificată spre est și sud, planul pentru o monedă unică) erau acum supuse procesului decizional democratic și controlului public prin intermediul deputaților europeni.

Noul scrutin s-a desfășurat într-o stare de spirit care cadra cu alegerile importante care urma să fie făcute (cât de departe să mergem cu extinderea europeană?) și cu necesitatea de a răspunde temerilor cetățenilor (va fi oare pe deplin benefic să avem o monedă unică?). Devenise necesar să se activeze sau stimuleze politici noi, precum cele privind infrastructurile finanțate prin politicile regionale, forma revoluționară pe care a luat-o noul stadiu de interconectare a continentului.

Prezența la vot a fost de circa 57 %. Germanul Klaus Hänsch a fost ales președinte al Parlamentului European în 1994. Spaniolul José María Gil-Robles a devenit apoi președinte în 1997, pentru a doua jumătate a legislaturii. Deoarece, pe 1 ianuarie 1995, Uniunea Europeană se extinsese de la 12 la 15 state membre, Austria, Suedia și Finlanda și-au ales reprezentanții în cadrul unor alegeri parțiale în 1995 și 1996. Acești noi deputați au venit cu o tradiție puternică de nealinieră și standarde sociale și de mediu ridicate. Lumea întreagă a început să privească cu alți ochi Europa: o narațiune nouă, optimistă, luase avânt pe Bătrânul Continent, iar modelul european părea destinat să îl depășească pe cel al fostelor blocuri ale Războiului Rece.

Alegerile europene de la Bruxelles din 12 iunie 1994
© Uniunea Europeană

1999

Bun-găsit monedei euro

Ideea monedei unice câștiga teren și era pe punctul de a se transforma în ceva concret: bancnote și monede euro. O extindere de anvergură tocmai fusese impulsionată de începerea negocierilor de aderare cu 12 țări candidate în 1998. Ultimele alegeri europene din secolul al XX-lea au avut loc într-un moment de cumpănă din punct de vedere politic, iar rezultatul lor avea să aibă, fără doar și poate, un efect de anvergură.

După aproape o jumătate de secol de integrare europeană și la un deceniu de la sfârșitul Războiului Rece, pacea părea asigurată. Însă conflictul din Kosovo a reamintit cu cruzime fragilitatea integrării, așa cum au făcut-o și războaiele iugoslave de dinainte. Astfel s-a conturat dezideratul pentru o politică externă europeană mai consistentă, pentru a oferi stabilitate continentului. În cursul următoarei legislaturi parlamentare, semnarea Tratatului de la Nisa (2001), dar și modificarea Tratatului de la Maastricht (1992) și a Tratatului de la Roma (1957) au urmărit în parte să pregătească Uniunea să primească noi state membre.

Prezența la vot a fost de 58 %. Politiciana franceză Nicole Fontaine a fost aleasă președintă a Parlamentului European în 1999 pentru prima jumătate a legislaturii, iar politicianul irlandez Pat Cox a preluat funcția în 2002 pentru a doua jumătate a legislaturii. Parlamentul a fost martor al intrării în circulație a monedei euro pe 1 ianuarie 2002 și al instituirii unei convenții pentru elaborarea Constituției europene, dar și al unor provocări majore la adresa rolului Uniunii Europene de actor pe scena mondială. Atacurile din 11 septembrie 2001 de la New York și Washington au adus în prim-plan, mai puternic ca niciodată, lupta împotriva terorismului. Invadarea Irakului de către SUA a împărțit Uniunea în două grupuri de țări: cele care au fost de partea Statelor Unite și cele care au criticat invazia. S-a ajuns până la un clivaj între „Vechea Europă” și „Noua Europă”, în care fiecare dintre tabere respingea ferm argumentele celeilalte!

Standuri de informare pentru alegerile europene care urmau în iunie 1999.
© Uniunea Europeană

2004

După o extindere fără precedent, o Europă reunită votează

Ruptura dintre țările europene cauzată de războiul din Irak a trebuit să fie vindecată, iar cea mai mare extindere din istoria Uniunii a oferit cu siguranță un context grandios în acest sens. În 2004, după mai bine de o jumătate de secol de diviziuni profunde și încrâncenate, continentul era pregătit de reîntregire. Zece noi state membre s-au alăturat clubului: opt din Europa Centrală și de Est (Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Republica Cehă, Slovacia, Slovenia și Ungaria) și două din sudul Europei (Cipru și Malta). Cetățenii lor au putut vota și ei la alegeri în acel an. Alte două țări (Bulgaria și România) au devenit membre în 2007.

Prezența la aceste alegeri a fost de aproximativ 46 %. Spaniolul Josep Borrell a devenit președinte al Parlamentului European în 2004 pentru prima jumătate a mandatului, iar apoi Hans-Gert Pöttering a preluat funcția pentru a doua jumătate a mandatului. Însă, în ciuda climatului proeuropean, euforia a fost de scurtă durată, fiindcă norii se adunau la orizont. În 2005, atât cetățenii olandezi, cât și cei francezi au spus „nu” într-un referendum pe marginea proiectului de Tratat de instituire a unei Constituții Europene, care ar fi adus Uniunea cu un pas mai aproape de o Europă federală. Unele țări dădeau primele semne de oboseală în privința extinderii: a meritat Europa tot acest efort de adaptare?

Însă nu toate progresele realizate în procesul de creare a unei noi Europe au fost în zadar: respingerea Tratatului Constituțional a fost urmată de o perioadă de reflecție. Ce să facem în continuare? Declarația de la Berlin, semnată în martie 2007 de Președintele Pöttering, a recuperat multe dintre dispozițiile Tratatului Constituțional în timp util pentru următoarele alegeri, sub forma a ceea ce va deveni Tratatul de la Lisabona (denumit inițial Tratatul de reformă).

Ziua extinderii: sosirea noilor steaguri. Bruxelles, 1 mai 2004.
© Uniunea Europeană

2009

În umbra crizei financiare

Până la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, pe 1 decembrie 2009, nu numai că s-au organizat noi alegeri, dar a izbucnit și o criză profundă care a afectat economia mondială, cu grave repercusiuni financiare, sociale și politice. Ca urmare, exista riscul ca alegerile electoratului să fie tot mai influențate de frică, iar temperarea acestor frici a devenit una dintre principalele sarcini ale reprezentanților politici.

Desigur, au existat și vești bune: alegerea lui Barack Obama în funcția de președinte al Statelor Unite ale Americii în 2008 a anunțat o nouă eră în relațiile transatlantice; „înverzirea” producției industriale a devenit un motto omniprezent. A fost însă de ajuns?

Prezența la vot a fost de 43 %. Jerzy Buzek, fost prim-ministru polonez, a devenit în 2009 primul președinte al Parlamentului European din Europa Centrală și de Est. Martin Schulz a preluat președinția în 2012.

În 2010, riscul ca Grecia să nu își poată plăti datoriile a declanșat criza datoriilor suverane europene, iar criza financiară din Irlanda a fost urmată de probleme financiare de durată în multe state membre. Deficitul financiar a devenit o realitate generală la nivel global. Parlamentul European de atunci a asistat la multe tulburări și în regiuni apropiate de granițele Uniunii: Primăvara Arabă, care a început în 2010, a luat amploare în 2011, în același an în care a început războiul din Siria. În 2013, protestele Euromaidan au început la Kiev, urmate de anexarea Crimeii de către Rusia și războiul din Donbas în 2014.

Publicitate pentru campania privind alegerile europene. Marsilia, Franța, 2009.
© Uniunea Europeană

2014

Președintele Comisiei Europene este numit conform noilor dispoziții ale Tratatului de la Lisabona

Alegerile din 2014 au introdus așa-numitul *Spitzenkandidat*, cu alte cuvinte procesul candidatului cap de listă. În acest sistem, partidele politice europene își desemnează candidatul principal înaintea alegerilor europene, permițându-le cetățenilor să influențeze în mod direct alegerea șefului executivului european prin votul lor la alegeri. Partidul care în urma alegerilor are cei mai mulți membri are dreptul să propună numele viitorului președinte al Comisiei Europene, care urmează să fie ales ulterior de Parlamentul European cu majoritatea membrilor săi. Acest lucru a fost văzut în general ca o modalitate de a „europeniza” alegerile pentru Parlamentul European.

Tratatul de la Lisabona stă la baza acestui rol consolidat al Parlamentului European în numirea președintelui Comisiei Europene. Prin acest sistem, Jean-Claude Juncker a devenit noul președinte al Comisiei Europene. Prezența la alegeri a fost de aproximativ 43 %. Martin Schulz, președinte al Parlamentului European din 2012, a fost reales în 2014 pentru prima jumătate a mandatului. A fost primul președinte reales al Parlamentului European. Antonio Tajani a devenit președinte în 2017.

În cursul următoarei legislaturi, deputații europeni s-au confruntat cu un mediu în schimbare rapidă pe plan intern și extern. La mijlocul anului 2016, printr-o decizie fără precedent, majoritatea cetățenilor britanici au decis ca țara lor să părăsească Uniunea Europeană. A fost necesar să se transmită avertismente unor guverne ale statelor membre care se îndreptau către o „democrație iliberală”. Alegerea lui Donald Trump în funcția de președinte al SUA în 2016 a tensionat relațiile dintre UE și SUA.

Dezbaterea Eurovision din 2014 între candidații la președinția Comisiei Europene.
© Uniunea Europeană

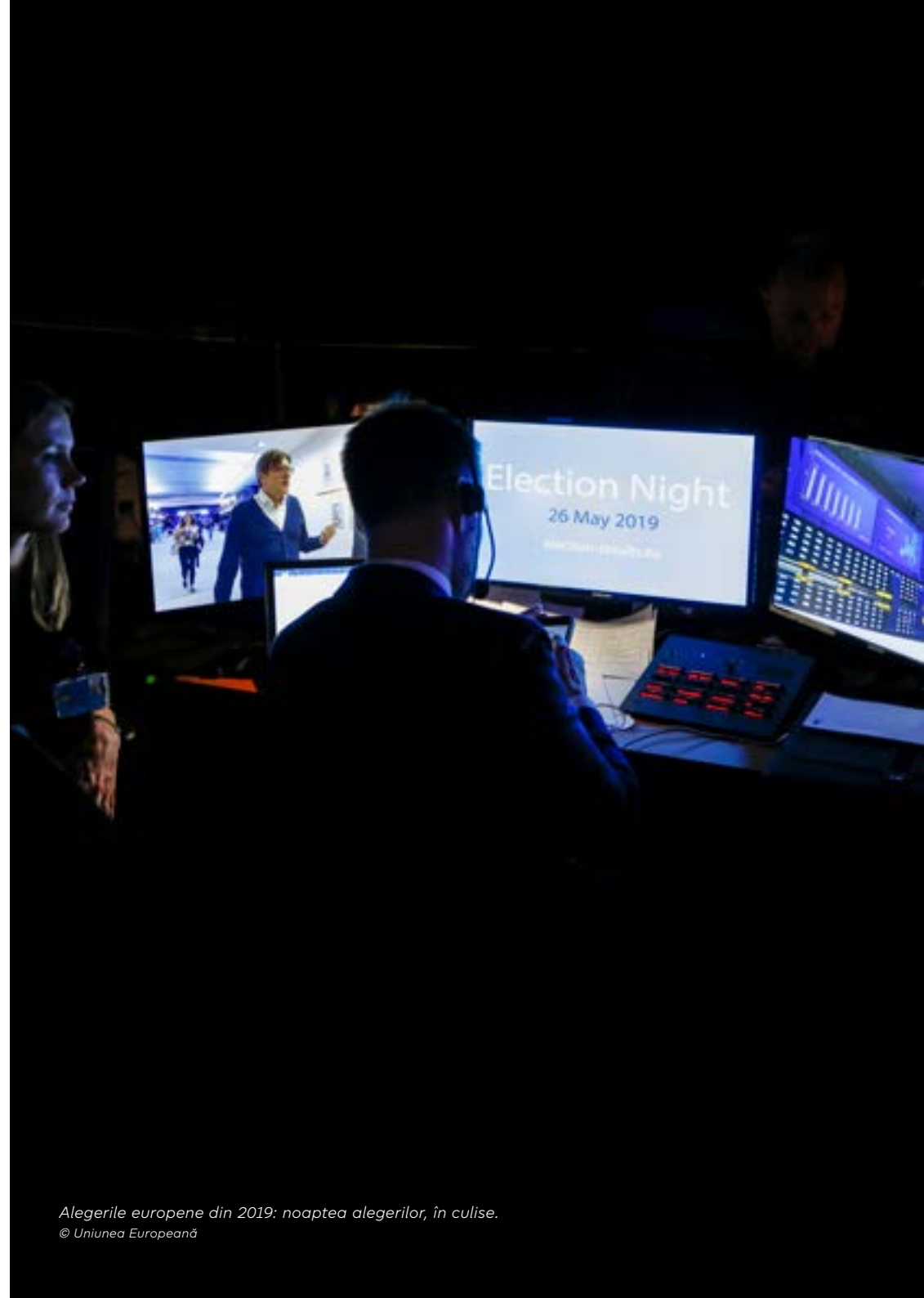
2019

Alegătorii se întorc la urne

La alegerile din 2019, prezența la vot a fost de 51 %. Acest lucru a marcat prima creștere a participării la vot de la primele alegeri europene din 1979 și a reprezentat cele mai mari alegeri transnaționale din istorie. David Sassoli a devenit președintele Parlamentului European, urmat în ianuarie 2022 de Roberta Metsola, cel mai tânăr politician ales vreodată în această funcție.

Majoritatea partidelor politice europene au numit din nou candidați cap de listă la președinția Comisiei Europene înainte de alegerile europene din 2019. Ulterior, Consiliul European a propus Parlamentului European numirea Ursulei von der Leyen în funcția de președintă a Comisiei Europene, deși nu fusese candidată cap de listă. Parlamentul a ales-o ulterior, ca parte a competențelor sale de control.

Problemele legate de protecția climei au fost în prim-plan la alegerile din 2019, deoarece la nivel global mediul continuă să dea semne alarmante de deteriorare rapidă. În următoarea legislatură, deputații s-au confruntat cu ieșirea efectivă a Regatului Unit din Uniunea Europeană. În 2020 a izbucnit pandemia de COVID-19. Instituțiile europene au decis să convoace o Conferință privind viitorul Europei pentru a contura o viziune asupra viitorului. Aceasta a început în 2021. În 2022, Rusia a invadat Ucraina.

Alegerile europene din 2019: noaptea alegerilor, în culise.
© Uniunea Europeană

2024

Următoarele alegeri: vor schimba ele regulile jocului?

După cum reiese din această istorie a alegerilor europene începând din 1979, dezbaterile și problemele politice ale momentului au marcat toate scrutinele europene.

Povestea lor este unul dintre reperele care au stat la baza formării unei entități politice cu adevărat europene, reflectând principalele preocupări și lupte din arena politică de la vremea respectivă.

În acest sens, ce ne va aduce oare scrutinul european din 2024? Alegerea vă aparține!

An aerial, high-angle photograph of a massive crowd of people, likely at a public event or protest. The individuals are densely packed, filling most of the frame. They are wearing a variety of colorful clothing, creating a mosaic of colors from above. The ground is light-colored, possibly concrete or asphalt, and the overall scene is brightly lit, suggesting a sunny day.

together.eu

**TOGETHER FOR
DEMOCRACY**